

Pia Olsen Dyhr, SF

Fælledparken

1. maj 2015

Hver gang vi nærmer os første maj, er en ting sikkert. Journalisterne står klar med spørgsmålet: "Jamen, er der mere at kæmpe for?"

Det spørgsmål gør mig så utrolig træt. Hvert eneste år.

For i stedet for at stikke mikrofonen op i næsen på mig eller andre, der har sit på det tørre, ja, så kunne de jo bevæge sig ud i virkeligheden.

På de fabrikker, sygehuse eller byggepladser, hvor folk knokler derudad. Hvor folk slides ned. Hvor folk går ned med stress. Hvor utrygheden vokser i disse år.

Jeg har mit på det tørre, ja. Kom først på arbejdsmarkedet som 30-årig. Har mulighed for at spare op til min alderdom. Kan stå bag mit hæve-sænke-bord og sige fra, hvis stress og jag tager over.

Men jeg er jo næppe den eneste, som blot skal gå til de nærmeste familiemedlemmer for at erfare, at sådan er virkeligheden langt fra for alle.

Min mor for eksempel. Hun kom på arbejdsmarkedet som 15 årig. Hårdt arbejdsliv som rengøringskone og taxachauffør. Og mange år med loddetrissen i hånden på fabrik.

Det sætter sig på kroppen.

Men hun og mange andre har holdt sig oppe. Knoklet videre. Bidraget til vores fællesskab. Og er i dag mere end taknemmelig over deres pension. Mennesker er stærke og stolte af natur, tror jeg.

Men er der en ting, min mor og de mange andre i hendes situation ikke har brug for. Ja, så er det at blive belært af politikere om, at de burde tage sig sammen. At de må droppe krævementaliteten. At de ikke skal være sikre på, at der venter dem et sikkerhedsnet, den dag de ikke kan mere. Og at vi alle for enhver pris skal blive længere på arbejdsmarkedet.

Det er ikke kun hamrende uretfærdigt, at der er så stor forskel på det liv, min mor og jeg har mulighed for at leve.

Det er direkte uforskammet, når politikere med nogle regneark fra finansministeriet i hånden kaster sig over de mange nedslidte danskere, og mener, at de bare må klemme ballerne sammen.

Det skal de sgu selv gøre. Og sørge for, at der er nogle mere retfærdige og rimelige muligheder for den nedslidte arbejdsmand eller sosu-assistent. Så de mange ufaglærte ikke skal sige goddag til sygesengen så snart de siger farvel til kollegaerne.

For nogle år siden blev der indført den såkaldte senior førtidspension. Det skulle være nemmere for nedslidte at få pensionen i stedet for at være kastebolde i et cirkus af arbejdsprøvninger og bureaukrati.

Desværre blev det ved de fine ord. For indtil videre har kun omkring 170 fået tilkendt senior førtidspensionen. 170. Det forslår jo som en skrædder et vist sted.

Jeg modtager hver måned mails fra folk der fortæller, hvor bøvlet og svært det er at få kommunerne til at bevillige pensionen. Helt uholdbart.

Man kunne jo ønske sig en økonomi- og indenrigsminister, der i stedet for at jage pensionister, nedslidte og hvem han ellers lige har i sigtekornet, ville få kommunerne til at tage sig sammen. Det er jo sådan set hans job.

Men når det nu åbenbart ikke sker af sig selv, så håber jeg, at I sammen med mig vil hjælpe med at huske ham på det.

Vis nu lidt mere respekt – til dem der ofte i ordets forstand har båret det tungeste læs. Folk skal ikke segne om på arbejdspladsen eller kæmpe sig gennem de sidste arbejdsår på smertestillende piller. Det kan og skal gøres bedre!

Det er jo netop det sådan en dag som i dag altid har handlet om. At vi sammen gennem folkelig og faglig kamp skridt for skridt har skabt fremskridt.

Siger fra. Finder løsninger. Skaber fremskridt.

Det havde nok udløst højtlydt latter og hovedrysten, hvis nogen for 100 år siden havde luftet vidtløftige tanker om en 37 timers arbejdsuge. Eller ment at arbejdsmiljø var noget fællesskabet skulle blande sig i. Måske havde man fået en tur på det, der vist dengang hed galeanstalten.

I dag er det og meget mere virkelighed. Ja, man skal vel være næsten sådan helt Liberal-Alliance tosset for at ville gøre op med mange af de rettigheder og forbedringer, generationerne før os sammen har tilkæmpet.

Og når vi står her i dag og ved hvad vi sammen har fået kæmpet os til – ja så giver det os jo blot mere mod og blod på tanden for at kæmpe videre. Og kæmpes skal der.

Nu talte jeg lidt om journalister før. Og de kommer næppe en gul "breaking bjælke" på skærmen, når jeg nu nævner dagpengeproblemet, som en af de ting, der skal kæmpes for at løse.

Sidste år brugte jeg en stor del af min tale på dagpengeproblemet. Men siden er det desværre blevet meget mere påtrængende. Siden 1. maj sidste år har mange flere danskere mistet dagpengene. Tallet har nu rundet 54.000.

54.000 står uden dagpenge. Og hver eneste time mister knap to danskere stadig dagpengene.

Hver gang en dansker mister dagpengene - mister vi alle sammen tryghed.

Problemet vokser og vokser. Det står klart for enhver.

Nu er jeg jo positiv og optimistisk af sind. Men jeg må alligevel sige, at man skal finde sin enddog meget, meget store ja-hat frem for at juble over de meldinger der er kommet fra statsministeren det seneste år.

Lad mig lige tage jer med på en tur tilbage.

På Kongressen i efteråret blev der sagt med høj røst fra talestolen:

»Vores modstand mod dagpengereformen er dybtfølt.»

Enig. Den modstand deler jeg, og helt sikkert de fleste af jer derude – men hvor var handlingerne?.

I nytårstalen et par måneder efter blev det så slået fast med alvorlig mine: "Alt for mange har opbrugt deres dagpengeret."

Igen jeg er helt, helt enig. Men også her måtte man spejde efter handling.

Og så nu i dag vågnede jeg op til endnu en melding. Over et halvt år efter kongrestalen. Og på tærsklen til et valg:

Nu lyder det: "Reglerne for genoptjening fungerer ikke godt nok. Derfor skal genoptjeningsreglerne nytænkes."

Jamen, igen igen er jeg 100% enig. Jeg savner bare de konkrete handlinger. For folk bliver jo ved med at dratte ud af dagpengesystemet. Også mens statsministeren står og taler på en dag som i dag.

Derfor trænger et meget enkelt spørgsmål sig på.

Hvis det er så skidt en reform, som man har brugt mange ord på at rakke ned. Hvorfor så ikke ændre den? Hvorfor lade dumstædighed og hensynet til netop de radikale stå i vejen? Det svar ville jeg og de 54.000 der har mistet deres dagpenge blive glade for at høre. Det ville være mere end luftige ord. Og ord uden handling er nyttesløse.

Og så bliver jeg sådan set lidt bekymret, når jeg hører at statsministeren siger, at et nyt dagpengesystem ikke må koste mere. Hvad er nu det for noget?

Hvordan dølen vil man for eksempel så få råd til en halvering af optjeningsperioden. Sådan som store dele af fagbevægelsen og os i SF har foreslået? Uden penge, ja så bliver det jo umuligt at gøre de fine ord til virkelighed. Så bliver de, ja kun ord.

Ro på, ro på. Vi skal vente på en kommission lyder svaret. En kommission, der kommer liiige efter et kommende valg. Så kommer der en god løsning.

Men den går ikke. Hver time mister knap to danskere som sagt dagpengene.

Det tal vil blot stige og stige. Time for time. Dag for dag. Uge for uge. Også over sommeren.

Og hvad der er mindst lige så slemt: Et valg kunne jo – og ja det må vi desværre frygte – bringe Lars Løkke til magten. Og ja, så bliver det næppe en solidarisk dagpengeløsning vi kan se frem til. Det var jo med de borgerlige i spidsen, at det markværk af et dagpengesystem vi slås med i dag, blev undfanget.

LO og FTF har for nyligt fremlagt deres tanker. SF har også fremlagt vores forslag. Lettere genoptjening og tre års dækning. Helt enkelt.

Vi behøver ikke at vente på en kommission. Vi har ikke brug for flere ord. Lad os få den dagpengeløsning. Og lad os få den NU!

Vores arbejdsmarked er under alvorligt pres i de her år.

Bare et par meter her fra scenen i et hjørne af Fælledparken er der gang i graverierne til metroen. Og vil man finde et skrækeksempel på problemerne med social dumping, så er metroen desværre et godt sted at begynde.

En af metrobyggeriets italienske underleverandører har systematisk snydt de ansatte med lønnen. Det blev de heldigvis siden dømt for.

En anden underleverandør havde indkvarteret 200 portugisiske arbejdere ulovligt i en klam nedlagt

industribygning i Rødovre. Under uværdige og uhumske vilkår. Uden adgang til ret mange toiletter og bade.

Og så har der desværre været talrige avisoverskrifter om problemerne med arbejdsmiljøet og arbejdsskader i skakterne under de københavnske gader og stræder.

Det er både hovedrystende og horribelt, at et offentligt selskab er sengekammerater med virksomheder, der bedriver social dumping. At vi alle sammen med vores skatte kroner er med til at blåstemple svinske arbejdsvilkår.

Metroen er desværre også et godt kig ind i krystalkuglen i forhold til, hvad vi har i vente, hvis Løkke og co. skulle komme til magten igen.

For da der blev sat i gang i byggeriet under den tidligere regering. Ja, så blev der set stort på arbejds- og sociale klausuler. ”Lad os bare få skidt bygget så billigt som muligt”.

Anderledes med Femern-forbindelsen. Her var jeg og resten af centrum-venstrefløjens ved roret. Og der, ja der oplever man slet ikke de samme problemer med arbejds- og lønvilkår.

Tværtimod.

Her bliver der ansat lærlinge svarende til over 500 lærlinge år. Det kan altså mærkes i et område som Lolland skulle jeg hilse og sige.

Da jeg besøgte Femern-byggeriet mødte jeg Mark. Mark var den eneste fra sin teknisk skole-klasse, som havde fået en læreplads.

Netop fordi det offentlige – med vores alle sammens skatte kroner i ryggen – var med til at tage et socialt ansvar.

Det gør en kæmpe forskel i en ung mands liv. Og det kommer hele samfundet til gavn.

Så der er forskel i dansk politik! Et alternativ til at se stort på arbejdsvilkår og lærlinge. Og lad mig sige det klart: der er intet socialt ved social dumping!

Nu fik jeg lige nævnt Løkke. Og hvad vi har i vente, hvis han skulle vinde valget.

Nogen er optaget af hans lederskab. Jeg er sådan set ikke så optaget af om han flyver på første klasse eller ej. Det største problem er, at han vil omdanne hele Danmark til et Ryanair-samfund.

Løn og arbejdsvilkår vil komme under pres. Det er jo den skjulte dagsorden bag den tågede snak om kontanthjælpsloft. Inger Støjberg plejer jo at kommunikere... ja hvad skal vi kalde det... klart. Men hvad er det, der ikke lige bliver sagt?

Det er at dagsordenen er, at de der tjener mindst skal tjene endnu mindre. Det skal lavere ydelser bane vejen for. Bunden skal trækkes ned. Toppen af samfundet – nej de skal ikke røres.

Og så skal der igen indføres brugerbetaling. Privathospitalerne skal igen forgyldes. SU til unge fra socialt udsatte hjem kan sløjfes. Og så skal den offentlige sektor rundbarberes med vidtløftige eksperimenter med nulvækst.

Jeg ved godt at Lars Løkke og de andre partier på højrefløjens kappes om, at kalde sig arbejderpartier. Arbejderpartier!? Who are you kidding?

Med den politik på hylden, så svarer det til at sige at kaffen på Storebæltfærgerne smagte godt. Det er sort snak. Men nuvel det er også en sort, sort politik de har på menukortet.

Nej, så vil jeg alligevel anbefale den røde af slagsen. For i stedet for at ville gøre fattige børnefamilier fattigere, sådan som Løkke og Støjberg turnerer med for tiden. Ja, så kunne man jo beskutte børsspekulation på tværs af landegrænser. Og ja: lette skatten i bunden for netop de penge.

Det ville være retfærdigt og rimeligt. Omfordeling fra spekulation til lavtlønnede. Fra top til bund. Større gevinst for buschaufføren eller rengøringsmedarbejderen ved at være i arbejde. Helt enkelt.

Men det ville jo så kræve, at man var et ægte arbejderparti. Ikke bare "lader som".

Det her er jo den sidste første maj før valget.

Og jeg tror at vi trods journalisternes rutinespørgsmål godt alle sammen ved, at der er meget at kæmpe for. Og imod for den sags skyld. At vi står på skuldrene af andres kampe. Og at der skal kæmpes videre.

Både på en dag som i dag.

Og hver eneste dag.

Og på valgdagen.

Fortsat god første maj!